

Évközi 21. Vasárnap B

*Uram, kihez menjünk?
Az örök élet igéi nálad vannak. (Jn 6,68)*

Olvasmány

Józsue 24,1-2a.15-17.18b

Józsue egybegyűjtötte Izrael minden törzsét Szichemben, aztán hívatta Izrael véneit, vezéreit, bírát, tisztségviselőit. Azok felsorakoztak az Úr színe előtt. Józsue ekkor így szólt a néphez: "Ha nem akartok az Úrnak szolgálni, válasszatok most, kinek akartok szolgálni: azoknak az isteneknek-e, akiknek atyáitok szolgáltak Mezopotámiában, vagy az amoriták isteneinek, akiknek most a földjét lakjátok. Mi, én és házamnépe az Úrnak szolgálunk."

A nép így felelt: "Távol legyen tőlünk, hogy elhagyjuk az Urat és más isteneknek szolgáljunk. Az Úr a mi Istenünk, ő vezette ki atyáinkat Egyiptom földjéről, a szolgaság házából. Szemünk láttára ő tette ezeket a nagy csodákat, oltalmazott minket az egész úton, amelyet végigjártunk, s az összes nép között, ahol átvonultunk. Mi is az Úrnak akarunk hát szolgálni, ő a mi Istenünk."

Szentlecke

Efézusiakhoz 5,21-32

Testvéreim! Legyetek egymásnak alárendeltjei Krisztus iránti tiszteletből. Az asszony engedelmeskedjék férjének, akárcsak az Úrnak, mert a férfi feje az asszonynak, ahogy Krisztus feje az Egyháznak: ő ugyanis testének megváltója. Amint tehát az Egyház alá van vetve Krisztusnak, úgy az asszony is mindenben férjének.

Férfiak, szeressétek feleségeteket, ahogy Krisztus is szerette az Egyházat, és feláldozta magát érte, hogy a keresztségben igéje által megtisztítva, megszentelje. Ragyogóvá akarta tenni az Egyházat, amelyen sem szeplő, sem ránc, sem egyéb efféle nincsen, hanem szent és szeplőtelen. Így a férj is köteles szeretni feleségét, mint a saját testét. Aki feleségét szereti, önmagát szereti. A saját testét senki sem gyűlöli, hanem táplálja, gondozza, akárcsak Krisztus az Egyházat. Mi ugyanis tagjai vagyunk testének.

"Ezért az ember elhagyja apját, anyját, feleségéhez csatlakozik, és a kettő egy test lesz." Nagy titok ez: én Krisztusra és az Egyházra vonatkoztatom.

Abban az időben: Jézus tanítványai közül, akik (szavait) hallották, többen azt mondták: "Kemény beszéd ez. Ugyan ki hallgatja?" Jézus tudta, hogy tanítványai méltatlankodtak miatta, azért így szólt hozzájuk: "Ez megbotránkoztat titeket? Hát ha majd azt látjátok, hogy az Emberfia fölmegey oda, ahol azelőtt volt! A Lélek az, ami életre kelt, a test nem használ semmit. A szavak, amelyeket nektek mondok, Lélek és élet. De vannak közöttetek, akik nem hisznek." Jézus ugyanis kezdettől fogva tudta, hogy kik nem hisznek benne, és hogy ki fogja őt elárulni. Aztán így folytatta: "Ezért mondtam nektek, hogy senki sem jöhet hozzám, hacsak az Atya meg nem adja neki." Ettől kezdve tanítványai közül sokan visszahúzódtak, és többé nem jártak vele. Jézus ezért a tizenkettőhöz fordult: "Ti is el akartok menni?" Simon Péter ezt válaszolta neki: "Uram, kihez menjünk? Az örök élet ígéri nálad vannak. Mi hittünk, és tudjuk, hogy te vagy az Isten Szentje."

Elmélkedés

Nekünk is szemlbesülnünk kell Jézus keserű szavaival és fel kell tennünk magunknak a kérdést: ki vagy mi mellett döntünk? Két lehetőség áll előttünk: Isten és az Ő igazsága vagy az ember és az ő igazsága. Nyilvánvalóan könnyebb az emberi igazság mellett döntenünk. Könnyebben követhető és kivitelezhető számunkra. Isten igazsága megalkuvás nélküli és igényes. Érvényessége nem függ az emberek elfogadásától vagy elutasításától. Ezért retten vissza ettől sok ember. Mivel nem értik Istent tevékenységében, ezért inkább elfordulnak tőle. Isten azonban emiatt nem vonja meg tőlük jóindulását. Ő mindig azt akarja, hogy az emberek szabadon döntsenek mellette. Aki meg meri tenni az első lépést, hogy Isten kinyújtott kezét megragadhasssa, az észreveszi, hogy a következő lépések egyre könnyebbek. Hisz Isten Igéje mindig több életet és ezzel együtt több szabadságot akar adni az embereknek. A szabadság, amit Isten szán nekünk visszatükröződik Jézus kérdésében: "Ti is el akartok menni?". Minket is mindig újra megkérdez az Úr, hogy maradunk-e vagy elmegyünk. Ha Isten Lelke éltet minket és arra indít hogy az Urat szabadon kövessük, akkor a Vele való kapcsolat igazi, mély és gyümölcsöző lesz. De ez nem jelenti azt, hogy ha egyszer Isten felé fordultunk, akkor ez az odafordulás megmásíthatatlan. Inkább azt, hogy napról napra meg kell újítani elhatározásunkat és az Ő segítségével kell kitartanunk a hétköznapokban. Észre fogjuk venni, hogy nem könnyű azon az úton haladni, amelyen Jézus járt előttünk, néha úgy tűnik, hogy csaknem agyonnyom minket. Az Isten mellett döntés magában foglalja a végső következményt, hogy készek vagyunk a legvégsőig elmenni, mint Jézus. De ha rászánjuk magunkat erre az útra akkor nekünk is a feltámadás áll a végén. Isten azonban nem hagy magunkra minket a nehézségekben. Minden nap felajánlja, hogy megerősít az élet kenyerével. Velünk jár, ha kételkedünk is hitünk igazságában, ha szenvedünk is hitvallásunk és gyakorlati életünk közt tátongó szakadék miatt. A mi feladatunk az, hogy fáradozzunk az igaz hitért, azért, hogy a helyes úton járjunk, Isten ajándéka az az élet, amelyet ezáltal megtapasztalunk.